

VEĽMI TAJNÝ SPOLOK SVOJRÁZNYCH *čarodejníc*

Kniha nominovaná na Goodreads Choice Award
ako najlepší fantasy román roka 2022

SANGU MANDANNA

VEĽMI
TAJNÝ SPOLOK
SVOJRÁZNYCH
čarodejníc

VEĽMI
TAJNÝ SPOLOK
SVOJRÁZNYCH
čarodejníc

SANGU MANDANNA

slovart

Copyright © 2022 by Sangu Mandanna

Translation © Kristína Smolková 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

ISBN 978-80-556-6195-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Sangu Mandanna: The Very Secret Society of Irregular Witches*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York, 2022, preložila Kristína Smolková.

Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre Steva,
pretože už bolo načase, aby som ti jednu venovala.

PRVÁ KAPITOLA

Veľmi tajný spolok čarodejníc sa stretával každý tretí štvrtok každého tretieho mesiaca, lenže to bola asi jediná vec, ktorá sa nikdy nemenila. Členky spolku sa nikdy nezišli dvakrát na rovnakom mieste: ich posledné stretnutie sa napríklad konalo u Belindy Nkalovej v obývačke a nechýbali na ňom čerstvo upečené anglické čajové koláčiky, zatiaľ čo to predtým sa uskutočnilo v záhrade Agathy Jonesovej, zaliatej úchvatným slnečným svitom. *Toto* stretnutie, v chladné a daždivé októbrové popoludnie, sa zhodou okolností odohrávalo na malom opustenom môle na škótskych Vonkajších Hebridách.

Na môle. Na Vonkajších Hebridách. *V októbri.*

Samozrejme, ich skupina sa v skutočnosti nevolala *Veľmi tajný spolok čarodejníc*. Nevolala sa vôbec nijako a práve preto sa Mika Mesačná rozhodla, že jej názov vymyslí ona. Najprv zvažovala viaceré alternatívy, napríklad *Liga nevšedných čarodejníc* či *Supertajný spolok čarodejných čarodejníc*. Tá druhá sa jej stále dosť páčila.

Tieto absurdné názvy mali za úlohu predovšetkým dráždiť Primrose, prastarú a veľmi korektnú hlavu ich skupiny, pričom tou funkciou sa Primrose pravdepodobne poverila sama, a to

niekedy počas posledných asi sto rokov. (V tomto prípade Mika možno trochu zveličovala, ale Primrosin skutočný vek sa nedal určiť. A ona im ho odmietala prezradiť.)

V tej chvíli sa Mika, taká zababušená do svojho kabáta, že viac to ani nešlo, netrpezlivo pohojdávala na špičkách, kým sa k nej na móle postupne pridávalo dvadsať ďalších čarodejníc. Toto, ako pripustila, bola ďalšia vec, ktorá sa takmer nikdy nemenila: ich počet. Mika predstavovala jeden z najnovších prírastkov do tohto *rozhodne nie spolku* a patrila doň skoro desať rokov, čo jasne dokazovalo, že medzi seba už veľmi dávno neprijali nikoho nového. Neznamenal to však, že by sa v celej Británii nachádzalo iba dvadsaťjeden dospelých čarodejníc. Iste, stretnúť nejakú nebolo bežné, no Mika vedela, že ich je vo svete viac. Primrose, ktorá sama sebe uložila povinnosť vyhľadávať a pozývať do ich *nie spolku* nové čarodejnice, spomenula, že ju za tie roky niektoré odmietli.

Hoci sa Mike nechcelo veriť, že by niekto dokázal odolať Primrosinmu presvedčeniu (tí menej veľkorysí by mohli povedať, že pripomína skôr zdvorilé šikanovanie), aj tak ju utešovalo vedomie, že z nich neostala iba táto malá zmoknutá skupinka na móle.

Niežeby na ich počte záležalo. Tieto stretnutia predstavovali jediné chvíle, keď spolu mali komunikovať. Primrose Beatrice Neustálovej by síce ani vo sne nenapadlo niekomu prikazovať, ako má žiť svoj život (aspoň to tvrdila), ale bola pevne presvedčená, že Pravidlá im zaručia bezpečie, a tak ich treba skutočne dodržiavať. Priveľa neriadenej mágie na jednom mieste, hovorievala, by priťahovalo pozornosť. Vo vlastnom záujme museli žiť oddelene. Vôbec nesmeli byť v kontakte, do úvahy neprichádzali návštevy, správy ani e-maily – skrátka nič, čo by niekoho mohlo priviesť od jednej čarodejnice k druhej.

(Pre Primrose Pravidlá, samozrejme, neplatili. Mika sa domnievala, že v tomto prípade šlo jednoducho o jedno z mnohých privilégií vyplývajúcich z toho, že je z nich najstaršia, najmocnejšia a najpanovačnejšia.)

V dôsledku toho sa akýkoľvek pocit spolupatričnosti a spriaznenosti musel zmestiť do niekoľkých hodín raz za tri mesiace, vďaka čomu bol vskutku chabý.

Zo studenej špinavosivej oblohy vytrvalo padali dažďové kvapky a Primrose si odkašľala. „Ako sa máme, moje milé?“

„Zmoknuto,“ podotkla Mika, ktorá tomu pokúšeniu neodolala.

„Tvoja poznámka sa berie na vedomie, vďaka, zlatko,“ nenechala sa Primrose vyviešť z miery.

„Tvárime sa, že sme čitateľský krúžok, Primrose,“ zareagovala Mika rozčúlene. „Nemusíme sa skrývať ďaleko od civilizácie! Prečo sme nemohli skrátka zísť na prekliatu kávu niekam, kde majú ústredné kúrenie?“

„Ja osobne považujem našu bezpečnosť za cennejšiu než pohodlie,“ vyhlásila Primrose a vzápätí nelútostne zaútočila na Mikino slabé miesto. „No keď vezmeme do úvahy, ako naozaj svojrázne tráviš čas, moja milá, ani trochu ma neprekvapuje, že to tak zrejme nevnímaš.“

Mika si vzdychla. Tentoraz jej dokonale nahrála.

Vo veku tridsaťjeden rokov patrila v skupine čarodejníč, ktorej priemerný vek bol skôr vyšší, k tým pomerne mladým. Hoci nemala poruke vyslovene zoznam s vekom všetkých čarodejníč, bola si celkom istá, že ona, Hilda Kimová a Sophie Clarková majú ako jediné pred štyridsiatkou, takže by ju Primrose pravdepodobne mala desiť oveľa viac, než ju v skutočnosti desila. Mika však Primrose poznala lepšie než väčšina prítomných ča-

rodejníc, a pokiaľ jej pamäť siahala, ich vzťah sa vždy dal označiť za vratký.

V skutočnosti problém spočíval v tom, že všetky čarodejnice boli siroty. Podľa Primrose preto, že sa kedysi dávno pokazilo nejaké kúzlo. Mika nepochybovala, že ten príbeh je len výplodom jej fantázie, hoci žiadne lepšie vysvetlenie nemala – faktom totiž bolo, že keď sa narodila čarodejnica, krátko nato osirela. Nezáležalo na tom, v ktorej časti sveta sa narodila, a príčinou smrti mohlo byť čokoľvek od neškodných chorôb po bežné úrazy, no nedalo sa tomu vyhnúť. Niektoré čarodejnice teda vychovávali starí rodičia či iní príbuzní a ony časom odhalili svoje magické schopnosti. Za predpokladu, že k čarovaniu nepristupovali katastroficky ľahkovážne, viedli v dospelosti napriek všetkému pomerne normálne životy.

Ibaže niektoré čarodejnice, ku ktorým patrila i Mika, boli dcéry čarodejníc. A zopár z týchto čarodejníc, čo bol takisto Mikin prípad, boli aj *vnučky* čarodejníc. Iste, šlo o čosi nezvyčajné. Čarodejnice si väčšinou až pridobre uvedomovali, že im nad hlavou visí meč, a rozhodli sa nemať deti, ale občas k tomu predsa len došlo.

A tak Miku Mesačnú ako sirotu, ktorá sa narodila sirote, ktorá sa narodila sirote, a ktorá sa začiatkom deväťdesiatych rokov ocitla v opatere prepracovaného sociálneho pracovníka v Indii, našla Primrose, priviedla ju do Anglicka a zanechala ju v nanajvyš vhodnom a príjemnom domove s nanajvyš vhodnými a príjemnými pestúnmi.

Mika si, samozrejme, na nič z toho nespomínala. Zato si spomínala, ako vyrastala pod dohľadom pestúnov a súkromných učiteľov všetkých pohlaví, etnicít a pováh, pričom každý z nich smel ostať iba dovedy, kým si nevšimol záblesk čohosi magic-

kého (čo netrvalo dlho). Následne ho nahradili. Vnímala teda, že mala dostatok jedla, teplú posteľ a všetky knihy, ktoré dokázala prečítať, ale v prípade priateľstva či lásky to nebolo ono.

A spomínala si aj na Primrose, ktorá ju z času na čas navštívila, zvyčajne aby najala nových opatrovníkov alebo aby jej pripomenula Pravidlá. Mika mala preto z Primrose zmiešané pocity. Starala sa o jej bezpečie, za čo cítila vďaku, no prítomnosť takej nestálej, diktátorskej osoby v jej živote ju súčasne poriadne rozhorčovala. Keď dosiahla dospelosť, pestúni a učiteľia zmizli a ona odmietla ponuku, aby zostala. Odstáhovala sa z domu a posledných trinásť rokov Primrose vídala viac-menej len každý tretí štvrtok každého tretieho mesiaca.

Hoci mala Mika pocit, že nikdy neurobila nič, čo by Primrose schvaľovala, neurobila ani nič, čo by nejako obzvlášť *neschvaľovala*. Aspoň do minulého roka, keď začala nahrávať videá na svoje profily na sociálnych sieťach.

Čarodejné videá.

Takto vznikol ich momentálny spor.

Nateraz však Primrose prešla k ďalšiemu bodu. „Má niekto nejaký problém?“ opýtala sa zhromaždenia.

„Je pre mňa ťažké nepovedať snúbenici pravdu o mojich schopnostiach,“ ozvala sa Hilda Kimová. „Mám pocit, že pred ňou skrývam priveľkú časť svojho ja, a vôbec sa mi to nepáči.“

„Možno by si sa mohla skúsiť *nevydávať*,“ odbila ju Primrose, podľa ktorej bol každý povinný prinášať pre všeobecné dobro obete. „A kým nad tým budeš uvažovať, moja milá,“ pokračovala, zatiaľ čo Hilda otvorila ústa a vzápätí ich zase zavrela, akoby si rozmyslela, či akoľvek sa chystala povedať, „má niekto nejaký *naozajstný* problém? Všetech susedov, ktorí kladú priveľa otázok? Nekontrarovateľné výbuchy mágie?“

Nasledovalo všeobecné mykanie plecami a krútenie hlavou. Primrose prechádzala prenikavým pohľadom z jednej čarodejnice na druhú, pričom pri Mike sa zdržala akosi dlhšie. Keď sa nikto nezval, zatvárila sa sklamane, akoby dúfala, že bude môcť niekoho pokarhať za neopatrnosť.

„V tom prípade,“ ozvala sa opäť a v rukách sa jej zjavila obrovská kniha kúziel, „má niekto nejaké nové kúzla, o ktoré sa chce podeliť?“

Niekoľko sa ich našlo: kúzlo na pokojnejší spánok, elixír, ktorý dočasne zafarbí mačaciu srst' naružovo (len mačaciu srst' a len naružovo), kúzlo na nájdenie stratenej veci a kúzlo na okamžité zmiznutie tmavých kruhov pod očami. (Keď Primrose, ktorá si vlastné kúzla strážila ako drak svoj poklad, začula to posledné, pôsobila nesmierne namrzene, že naň neprišla prvá.)

Keď ukončili časť zameranú na kúzla, Primrose si odkašľala. „A napokon, chce sa niekto podeliť o nejaké novinky?“

„Môžeš pokojne povedať, že je čas na klebety, Primrose,“ vyhlásila Mika veselo. „Všetky vieme, čo nasleduje po kúzlach.“

„Čarodejnice *neklebetia*,“ pokrčila Primrose nosom.

Zjavne to však nebola pravda, pretože následne sa pustili práve do klebetenia.

„Môj exmanžel mi minulý týždeň navrhol, aby sme sa dali zase dokopy,“ vravela Belinda Nkalová, štyridsiatnička, ktorá netolerovala žiadne hlúposti. „Keď som ho odmietla, oznámil mi, že bez neho nič neznamenam. Potom odišiel,“ dodala pokojne, „ale obávam sa, že ho ešte pár týždňov bude trápiť nevysvetliteľné svrbenie v rozkroku.“

Niekoľko čarodejnic sa zasmialo, no Primrose zovrela pery do tenkej čiarky. „A čo ty, Mika, tiež si sa v poslednom čase s niekým takto malicherne zahrávala?“

„Och, preboha, Primrose, čo to má spoločné so mnou?“

„Moja otázka je namieste, poklad. Skutočne rada riskuješ.“

„Tak po milióny raz,“ ohradila sa neuveriteľne rozčúlená Mika, „zverejňujem na internete videá, v ktorých *predstieram*, že som čarodejnica. Iba to hrám.“ Primrose zdvihla obočie. Mika jej to bez váhania odplatila. „Vieš, stovky ľudí robia to isté. Čarodejnica estetika je veľmi populárna!“

„Hovorí sa tomu *witchcore*,“ zapojila sa Hilda a múdro prikyvovala. „*Cottagecore* alebo *fairycore* sú síce ešte populárnejšie, ale aj *witchcore* je známy.“

Všetky na ňu zízali.

„Netušila som, že víly naozaj existujú!“ zvolala Agatha Jonesová, ktorá sa vekom takmer vyrovnala Primrose a verila, že na všetkých mladých ľudí treba kričať, aby im neunikol zmysel jej vyjadrení. „Čo sa nedozviem!“

„Vidíš, Primrose?“ ozvala sa Mika, nevšímajúc si toto prerušenie. „Ľudia sa v jednom kuse označujú za čarodejnice. Neohrozujem tým seba ani teba, ani nikoho iného. Nikto, kto sleduje moje videá, si nemyslí, že som *naozaj* čarodejnica.“

Nanešťastie pre Miku však práve v tej chvíli asi o osemsto kilometrov ďalej vo veľkom dome v pokojnom, no veternom vidieckom kúte Norfolkú akýsi chudý starý muž s veľkolepým dúhovým šálom a obrovskými huňatými papučami tvrdil presný opak.

„Ani náhodou!“

Toto vyhlásil Jamie, zachmúrený knihovník, ktorý nebol ten spomínaný chudý starý muž so šálom a s papučami. To bol Ian. A v knižnici sa nachádzala ešte tretia osoba, gazdiná Lucie, buclatá päťdesiatnička s okrúhlymi lícami, ktorá si povzdychla, ako-

by presne vedela, ako bude táto hádka prebiehať. (Skutočne to vedela a mala pravdu.)

Ian si uhladil koniec šálu. „Nebud' taký tvrdohlavý, drahý. Nesvedčí ti to,“ odvetil hlbokým hlasom, ktorým za svojich vyše osemdesiat rokov života očaril divákov v nejednom malom divadle.

Jamiem jeho kritika nehla. „Nemôžeš seriózne zvažovať, že by si *toto*,“ zapichol prst do zdravo lesklej, trblietavej tváre na obrazovke Ianovho telefónu, „priviedol do domu!“

„Prečo nie?“ nechápal Ian.

„No, po prvé, ani náhodou to nie je skutočná čarodejnica,“ vyhlásil Jamie podráždene. Nešlo pritom o nič nezvyčajné. Jamie väčšinou hovoril podráždene. „Ktorá čarodejnica by svoju mágiu predvádzala na platforme s miliónmi divákov?“

Keby Mika jeho slová počula, určite by ju nesmierne potešili, lenže Iana podľa všetkého jej dvojitý bluf neošialil.

„Je skutočná čarodejnica,“ nástojil.

„Ako to môžeš, dopekla, vedieť?“

„Mám výborné pozorovacie schopnosti. Stačí si pozrieť len kúsok toho videa.“ Ian zatriasol telefónom, ako keby mával lízankou pred batolaťom. „Daj mi minútu. Nič viac od teba nechcem.“

Jamie ani na chvíľu neprestal zazeráť, ale prekrížil si ruky na hrudi a oprel sa o svoj stôl, aby mohol Ianovi pozeráť cez plece. Ten rozradostene ťukol na obrazovku a video sa spustilo.

Žena v nahrávke budila dojem, že môže mať niečo pred tridsiatkou, a bola pekná rovnakým spôsobom ako väčšina ľudí so živými očami a s veselým úsmevom. Jamie ju prepichol pohľadom, snažil sa zistiť, čo upútalo Ianovu pozornosť. Nič na nej nepôsobilo výnimočne. Dlhé kučery veľmi tmavých hnedých vlasov jej voľne padali na holé plecia. Hnedé oči, orámo-

vané hustými čiernymi riasami, mala veľké ako srnka a radostne na nich žmurkali z tváre so zdravo lesklou pokožkou, poprášanou akýmsi druhom trblietavého púdru, zrejme so zámerom, aby vyzerala ako z iného sveta. Hoci očividne nebola beloška, jej etnicita sa nedala presnejšie určiť: na jej pokožke sa miešala broskyňová, hnedastá i zlatistá, no možno za to mohli tie trblietky. Ani meno v hornom rohu videa, *@MikaMesacna*, neponúkalo žiadne odpovede.

„Tajomstvo,“ vysvetľovala so šibalským úsmevom, „spočíva v tom, že mesačný svit zbierame presne dve minúty po polnoci.“ I keď hovorila s anglickým prízvukom, nedokázal ho priradiť ku konkrétnej časti krajiny. Nadvihla misku naplnenú tekutým striebrom. „Naberte na lyžičku trochu mesačného svitu, čo ste nazbierali,“ pokračovala a miešala striebornú hmotu sklennou lyžičkou, ktorá príjemne cinkala o kraje misky, „a pridajte ho do kotlíka.“

Keď do kotlíka vliala lyžičku údajného mesačného svitu, zvnútra sa vzniesli drobné iskričky, ktoré tancovali vo vzduchu ako svetlušky, skôr než vybledli.

„A je to!“ uzavrela víťazoslávne. „Dokonalý elixír na boľavé srdce.“

Ian video zastavil. Jamie sa naňho zmätene pozrel. „Mali ma ohromiť tie špeciálne efekty, ktoré pridala ku kotlíku? Alebo tie nezmysly o boľavom srdci?“

Ian vydal posmešný zvuk. „Ku kotlíku? Nie, kotlík ma nezaujíma. Zaujíma ma *ona*. Nevidíš to? Priam z nej vyžaruje mágia.“

Vtedy sa prvýkrát ozvala aj Lucie. „Používaš svoj divadelný hlas, zlatko,“ zapojila sa rozumne a potľapkala Iana po ruke. „Na Jamieho nikdy nezaberá. Ale,“ dodala a obrátila sa ku knihovníkovi, „nazdávam sa, že by sme mali Iana vypočuť. Veď vieš,

že má na takéto veci nos. Ak tvrdí, že je čarodejnica, zrejme sa nemýli.“

„Vidíš?“ prehovoril Ian, očividne spokojný sám so sebou. „Bola by ideálna!“

„Ian!“ nemohol tomu uveriť Jamie. „Aj keby *bola* čarodejnica, jej tvár je už z toho posratého internetu známa! Riziko, že...“

Ian prevrátil oči tak dramaticky, až sa mu takmer stratili v hlave. „Má štrnásťtisíc sledovateľov. Aj *ja* som slávnejší a nezdá sa, že by ti vadila *moja* prítomnosť. Samozrejme,“ doložil rýchlo, aby Jamie náhodou nevyužil príležitosť oznámiť mu opak, „vysvetlíme jej, že ak sem príde bývať, ani Nikdedom, ani dievčatá sa v jej nahrávkach v žiadnom prípade objaviť nesmú.“

„A prečo si myslíš, že sa tá lesná víla do toho vôbec bude *chcieť* zapliesť?“

„To nezistíme, kým sa jej nespýtame.“

Lucie vstala, zjavne ich mala plné zuby. „Vyriešime to jedine hlasovaním,“ vyhlásila.

Ian mykol plecami. „V tom prípade budeme potrebovať môjho manžela, nie?“

„Ken už dievčatá určite uložil,“ poznamenala Lucie. „Zájdeme poňho.“

„Môj hlas je rozhodujúci,“ pripomenul im Jamie.

„Iba vtedy, keď je výsledok nerozhodný, drahý,“ odpovedal mu Ian.

Dvere knižnice sa pri Luciinom odchode s buchnutím zavreli. Jamie sa so zaťatými zubami presúval hore-dole medzi radmi starých drevených polic a odkladal knihy na miesto. Knižnicu Nikdedomu vybudovali ako prístavbu k hlavnej budove asi pred päťdesiatimi rokmi a vyzerala nádherne. Nechýbali v nej veľké okná či točité schody a bola plná kníh, rukopisov i glóbu-

sov. Na jednej strane mohol človek z okien vidieť more poniže dún, na druhej zase stromy, hojdačku a levanduľu v prednej záhrade.

Bezpochyby šlo o Jamieho najobľúbenejšie miesto na celom svete, hoci ho v danom okamihu nedokázal oceniť. Príliš ho zamestnávala predstava toho, že ich tajomstvá neostanú pochované a že im to úplne zničí životy.

Keď sa vrátil do prednej časti knižnice, Iana našiel na rovnakom mieste. Znova pozeral to video.

„Kiežby si videl to, čo ja,“ vyhlásil trochu clivo. „Obklopuje ju toľko mágie, až sa zdá, akoby bola v plameňoch. Presne ako dievčatá.“

Jamie mal Iana naozaj veľmi rád, no, prekrista, správal sa, ako keby vyšiel rovno zo zbierky poézie a nikto nemal dosť rozumu na to, aby ho poslal späť.

„Keďže podľa mňa žiadne z dievčat nevyzerá, akoby bolo v plameňoch, Ian,“ reagoval trochu kyslo, „veľmi mi to nepomôže. A ako som už povedal, nezáleží na tom, či je čarodejnica. Zatiahnuť do toho niekoho nového je príliš riskantné.“

Ian prekryl Jamieho dlaň svojou a pevne ju stisol. „S ničím iným sme neprišli, James. Dochádza nám čas.“

„Edward...“

„Nejde iba o Edwarda,“ prerušil ho Ian. „Áno, práve teraz rozhodne je náš najväčší problém, ale ja premýšľam aj nad tým, čo bude neskôr. Po tomto. Ide aj o to, ako dievčatá prežijú zvyšok svojich životov. Toto Lillian, Boh jej žehnaj, totálne pokašľala. Vážne chceme, aby tie nádherné, drahé deti viedli takýto život? Nemôžu chodiť do školy. Nikdedom takmer neopúšťajú. Majú iba jedna druhú.“

„A nás.“

„A nás.“ Z Ianových očí sa na chvíľu vytratila neustále prítomná veselá iskra. Ukázal na fotografiu, ktorú mal Jamie opretú o kôpku kníh na stole. „Pozri sa na nás. Hoci sa snažíme, nedokážeme dať dievčatám všetko, čo potrebujú. Mám osemdesiatdva rokov. Viem, aké je skrývať svoje pravé ja. Viem, aké je žiť na okraji spoločnosti. Dievčatá možno budú musieť zachovávať niekoľko tajomstiev, no napriek tomu chcem, aby spoznali svet a žili. Potrebujú niekoho, kto vie, aké to je, aké je vyzeráť ako ony a cítiť sa ako ony, niekoho, kto im ukáže, ako si odvážne a bezpečne vybrať smer, ktorým sa bude uberať zvyšok ich životov.“

„Viem,“ ubezpečil ho Jamie nevrlo. „Ja to viem, Ian. Ale na to bude čas, až keď vyriešime situáciu s Edwardom. A veriť, že nám táto domnelá čarodejnica pomôže, je poriadny hazard. Nebol by som si taký istý, že sa nám vyplatí.“

„Ak nemáš lepší nápad, tak ide o riziko, ktoré si nemôžeme dovoliť *nepodstúpiť*.“

Keď sa Lucie vrátila do knižnice s Kenom v závese, hlasovanie viac nebolo nutné. Už bolo treba rozhodnúť iba to, ako presvedčia Miku Mesačnú, aby prišla do Nikdedomu. (Ian jej chcel poslať správu, ktorá by sa začínala slovami *HLADÁ SA ČARODEJNICA*. Nazdával sa, že tým to dokonale vystihne. Ostatní nesúhlasili.)

A medzitým sa Mika ďaleko na severe v Škótsku naďalej triasla od zimy na upršanom móle, pričom vôbec netušila, že sa na ňu rúti hotový buldozér.

DRUHÁ KAPITOLA

HĽADÁ SA ČARODEJNICA.

Práve pre tieto slová Mika o dva týždne nervózne klopkala prstami po volante Metly, svojho spoľahlivého maslovožltého auta s karosériou typu hatchback. Akurát prešla popri tabuli, ktorá ju vítala v Norfolku, v časti krajiny, kde nebola, odkedy dva roky študovala na Východoanglickej univerzite, a navigácia pripevnená na čelnom skle jej hlásila, že má pred sebou ešte približne hodinu cesty.

HLADÁ SA ČARODEJNICA. Hľadáme učiteľku pre tri mladé čarodejnice, ktorá má nervy z ocele a je ochotná sa k nám nastáhovať. Predchádzajúce skúsenosti s učením nie sú podmienkou, čarodejníctvo áno.

Štrnásťtisíc sledovateľov v skutočnosti nebolo veľa, no stáli na to, aby si Mika na svojich účtoch na sociálnych sieťach každý deň našla zbierku čudných, dotieravých alebo vyslovene urážlivých nových správ. Teraz sa už dokázala pozrieť na prehľad správ a len podľa jednotlivých ukážok určiť, ktoré stoja za prečítanie a ktoré nie.

Správa začínajúca sa slovami *HLADÁ SA ČARODEJNICA*, napísanými presne takto, veľkými písmenami, akoby oznamo-

vali narodenie nového potomka kráľovskej rodiny, mala rovno skončiť v koši. Keď na ňu Mika čisto zo zvedavosti klikla, vedela, že pravdepodobne pôjde o nejakú pozvánku na sex s odosielaťelom, ktorý má úchylku na čarodejnice.

Predstavte si teda jej prekvapenie, keď zistila, že skutočnosť je vlastne ešte podivnejšia.

Uvedomila si, že ju to nevdojak pobavilo. Hoci vedela, že sa nespráva rozumne, odpísala.

Dávam plný počet bodov za kreativitu, ale obávam sa, že mám nervy z penových cukríkov.

Pravdou je, prišla jej takmer okamžite odpoveď, že sme dosť zúfalí na to, aby sme tvoje nervy prijali v akomkoľvek stave.

A vzápätí, skôr ako stihla Mika vydať posmešný zvuk, zatvoriť aplikáciu alebo urobiť čokoľvek z toho, čo ju mohlo lákať, sa zjavila nová správa. Obsahovala jediné slovo.

Prosím.

A tak Mika, po tom, ako položila mnohé ďalšie otázky a dostala veľmi málo naozajstných odpovedí, opustila svoj byt v Brighton a vyrazila na miesto, ktoré sa priam zlovestne volalo *Nikdedom*.

Všetko preto, že sa ktosi na internete vedel slušne správať.

Nuž a ešte preto, že z poslednej práce odišla v septembri a šesťmesačný nájom bytu sa jej pomaly končil. Bez ohľadu na to, aké bolo nepravdepodobné, že by šlo o skutočnú, legitímnu a vôbec nie podozrivú ponuku, nové bývanie a platenú prácu potrebovala.

A tiež možno, ale ozaj len možno preto, že ju mágia, pieseň, ktorá ju nikdy neopúšťala, jemne postrčila.

„Po štyristo metroch odbočte vľavo,“ ozvala sa navigácia.

Veľké, rušné cesty už nechala za sebou a teraz šla po vidieckej, ktorá sa vinula mestečkami a dedinami posiatymi krčmami,

školami a starými domčekmi, pričom každé miesto malo svoje kuriózne, rýdzo anglické pomenovanie ako Catfield či Hickling. Aj tie sa však čoskoro stratili a namiesto nich sa objavili potoky a rybníky národného parku Norfolk Broads, nekonečné polia a pasienky s roztrúsenými ovcami, kravami a koňmi a na obzore duny s vresovým porastom, tiahnuce sa pozdĺž pobrežia. Pôsobilo to až neskutočne dokonale, ako idylický svet namaľovaný jemnými zlatými ťahmi novembrového slnka.

Metla sa čoraz väčšmi približovala k bodke na mape označujúcej záhadný Nikdedom a polia plynule vystriedali lesy plné vysokých, väčšinou holých stromov a pokrývka zo žltých listov, ktorá úzku cestu lemovala z oboch strán.

„Dorazili ste do cieľa.“

Mika spomalila a zamračila sa. Nevidela nič, iba stromy, listy a cestu. Podviedli ju? Chystá sa ju niekto zavraždiť v lese, tak ako slečny s vypleštenými očami v každom horore, ktorý kedy natočili? Nespokojne zacukala.

Znova skontrolovala posledné správy od autora záhadného pozvania.

Možno budeš mať problém nájsť dom. Dívaj sa veľmi pozorne.

Tak fajn.

Uistila sa, že za ňou nejdú žiadne autá, a začala pomaly cúvať, skúmavo hľadiac zo všetkých okien, aby sa ubezpečila, že pri ceste nič neprehliadla.

Tam. Skutočne čosi prehliadla: jednoduchú železnú dvojkrídlovú bránu vklinenú do živého plota, spolovice zakrytého stromami. Cez bránu videla úzku príjazdovú cestu z kameňov, čo viedla popri stodole a domčeku a končila sa pred veľkým domom, ktorého štíty sa vynímali na pozadí nekonečnej bledej oblohy.